

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Animadversiones in Xenophontis memorabilia

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1660](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1660)

ANIMADVERSIONES

IN

XENOPHONTIS MEMORABILIA.

EX EDITIONE

ERNESTINA QUINTA.

Memor. Lib. I.

C. II, 16. Ἀποπηδήσαντε Σωκράτους] Hunc locum respicientes Aelian. V. H. IV, 15. et Olympiodorus Comment. MS. in Platonis Gorgiam, alter pro ἀποπηδήσαντε, ἀποδράντες, alter ἀποφοιτήσαντες, scripserunt. Quae verba proprie dicuntur de *discipulis, qui magistrī scholam temere, aut cum contemtu relinquunt.* Plato Gorg. p. 298. E. *πρότερόν με προδίδασκεν, ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ.* Liban. Ep. 79. *ἔπειτα παρ' ἡμῶν ὡς τάχιστα ἀπεπήδησεν.* Vide L. Bos Proleg. ad Hoseam VII. 13, et I. Toupium Emend. in Suid. T. III. p. 327. Ceterum miretur aliquis, Isocratem Busirid. p. 222. C. negare, Alcibiadem a Socrate eruditum esse. Sed Isocrates quomodo intelligendus sit, docet Olympiodorus Comment. MS. quem modo laudavimus: *ἄλλως τε δὲ, οὐδὲ πολὺν χρόνον παρέμεινεν Ἀλκιβιάδης Σωκράτει, ὡς δρᾶσαι τι εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοὺς λόγους. ἀμέλει καὶ Ἰσοκράτης μέμνηται τούτου ἐν τῷ Βουσίριδι λέγων ὅτι οὐδεὶς ἤσθετο παρ' αὐτῷ παιδεύμενον. δηλονότι διὰ τὸ ὀλίγον τοῦ χρόνου.*

Ibid. 22. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας.] Omnino haec lectio praefereunda alteri *ἐγκυλισθέντας.* Est quidem

apud Aspasium ad Aristotel. Nicom. VII. p. 127. αἰεὶ πρὸς ἡδονὰς ἐγκυλλονται. sed rectius ibid. IX. p. 149. τὸν ἐκ σπουδῆς εἰς Φαυλότητα ἐγκυλισθέντα. Eadem forma dicitur ἐκφέρεσθαι, ἐξοκέλλειν, ἐξολισθαινεῖν, ἐκχύεσθαι πρὸς ἡδονὰς. At ἐγκυλίεσθαι dativo jungitur apud eundem Aspasium VII. p. 128. οὐ γὰρ αἰεὶ τῷ πάθει ἐγκυλιεταί. et paullo post: ἄμφο γὰρ ταῖς ἡδοναῖς ἐγκυλλόνται. Athenaeus VI. p. 262. Β. τσσαύταις ἐγκαλινδούμενον λιχνεῖταις.

Ibid. 24. ὑπὸ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος] Habet ex hoc loco Philostratus V. A. IV. p. 165. ἃ καλὸς τε καὶ ὑπὸ τῶν καλῶν γυναικῶν θηρευόμενος.

Ibid. 30. ὅτι οὐκὸν δοκοῖ πάσχειν] Imitatur, quam in alia re, Plutarchus de Vitios. Pudor. p. 535. F. καὶ μὴ πάθος πάσχειν ὑἷδες, ὑπὸ κησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ παρέχοντα χρῆσθαι βῆσται τῷ δεομένῳ. Rem ipsam cum verbo προσκινᾶσθαι hinc sumpsit Max. Tygius Diss. XXVI. p. 317.

Ibid. 31. τὸ κοινῇ τοῖς Φιλοσόφοις] scilicet τὸ ἀδολεσχεῖν περὶ τῶν μετεώρων, quod Scholiast. Aristoph. ad Nub. 97. κοινὸν τῶν Φιλοσόφων ἐγκλημα vocat. Comici quoties philosophos ἀδολεσχεῖας dixerint, nemo nescit. Plato Phaedon. p. 381. B. Οὐκοῦν γ', ἂν οἶμαι εἰπεῖν τινα νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμωδοποιὸς εἴη, ὡς ἀδολεσχεῶ. ubi respicit Eupolidis versus, quos Olympiodorus Comm. MS. in Phaedonem conservavit: Τί δῆτα ἐκείνον τὸν ἀδολεσχηὴν καὶ πτωχὸν, δὲ τᾶλλα μὲν πεφρόντικεν· ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχει, τούτου δὲ κατημέληκε. Forte eosdem versus una cum Aristophanis Nubibus in animo habuit Xenophon. Oeconom. p. 58. καὶ παῦτα ὧν ἀνὴρ, δὲ ἀδολεσχεῖν τε

δοκῶ, καὶ ἀερομετρεῖν, καὶ τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον
δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. Maximus qui-
dem Tyrius Diss. XXIV. p. 293. Socratem ab Ari-
stophane πένητα καὶ ἀδολέσχην appellatum dicit. Sed
confundit Eupolidem cum Aristophane. Nam etsi
Socrati in Nubib. vs. 175. fames exprobratur, tamen
non diserte πένης aut πτωχός vocatur. Eupolidis
versus etiam laudant Etymol. M. p. 18. 9. et Pro-
clus Comm. MS. in Platonis Parmenidem, cujus
locum ponam, si forte ad numeros versuum resti-
tuendos prodesse posset: αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην
πτωχὸν ἀδολέσχην καλοῦντων τῶν κωμικοποιῶν, καὶ τοὺς
ἄλλους δὲ ἀπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδομένους εἶναι δια-
λεκτικούς, ἀσάυτως ὀνομαζόντων. Μισῶ δὲ καὶ Σωκρά-
την τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολε-
σχῶν εἶς γέ τις. ubi ante ἢ Πρόδικος excedit καὶ, a-
terius versus indicium. Nam Aristophanis versus
est posterior, non Eupolidis. Schol. ad Nub. 360.

Ἀριστοφάνης ἐν Ταγμαισταῖς

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἢ βιβλίον διέφθειρεν,

ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἰσφρησις.

Sic illud fragmentum bene correxit Kuster. ad Suid.
v. Πρόδικον.

Ibid. 37. τῶν σκυτέων καὶ τῶν τεκτόνων] Similitudi-
nes et exempla, quae Socrates a fullonibus, coria-
riis, figulis petere solebat, saepe Sophistis risui fue-
runt. Callicles apud Platonem Gorg. p. 299. B.
ἐεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ μαγεῖρους λέγων καὶ
ἱατροὺς οὐδὲν παύει. Adde Dion. Chrys. Or. LV. p.
560. D. 564. A. et Liban. Apol. Socrat. p. 643. C.
Sed hanc disserendi rationem plus habuisse in reces-

su,

su, quam fronte promitteret, praeclare docet Plato Sympos. p. 335. G.

Ibid. 48. καὶ Φαιδῶν δὲ] MS. Leid. habet: καὶ Φαιδῶνδης, ut in Codice suo reperit Bessarion. Quam lectionem si sequamur, non Phaedon Eleus intelligendus, sed Phaedondes Cyrenaeus, qui, teste Platone in Phaedon. p. 376. B. morienti Socrati affuit. Is apud Auctor. Epist. Socratic. p. 36. et Suidam v. Σωκράτης non patronymica forma Φαιδῶνδης, sed primitiva Φαιδῶν dicitur: de qua formarum commutatione disputavimus in Histor. Crit. Orat. Gr. p. 90. 100 (*).

Ibid. 52. ὥστε μηδαμοῦ] Etsi me non poenitet conjecturae, μηδὲν μηδαμοῦ, qua Xenophonti exquisitum Atticismum restitui, ut apud Euripid. Iphig. Taur. 115. δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ. nunc tamen pronior sum in eam partem, ut vulgatam servandam putem. Aristides T. II. p. 268. eadem constructione: καὶ τὸ χαρίζεσθαι μηδαμοῦ τιθέντας πρὸς τὸ βέλτιστον. Sic alii μηδαμοῦ τιμᾶν dicunt pro nihili facere. Vide Abresch. Animadv. ad Aeschyl. III. p. 91. Est igitur μηδαμοῦ εἶναι simile Latino, *nullo loco esse*, μηδαμοῦ τιθέναι, *nullo loco numerare*, ut loquitur Cicero de Fin. II. 28.

Ibid. 58. τοὺς δημότας] Zonaras Lexico MS. Δημότην οἱ Ἴωνες τὸν τῶν πολλῶν ἓνα. αὐτὰς καὶ Ἡρόδοτος. τῶν δὲ Ἀττικῶν μόνος Ξενοφῶν. οἱ δ' ἄλλοι τοῦτου μὲν δημοτικόν, δημότην δὲ, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου, ὡς Φυλήτην, τὸν τῆς αὐτῆς Φυλῆς, καὶ λοχίτην, τὸν ἐν τῷ αὐ-

[(*) Supra, horum Opusc. p. 373. 391.]

τῷ λόγῳ κατατεταγμένον. Vide de Rep. Atheniens. p. 692. A. ubi δημόται et δημοτικοὶ promiscue dicuntur.

Ibid. 60. ὧν τινες μικρὰ μέρη] Oblique carpit tum alios Socratis discipulos, tum inprimis Aristippum, qui primus Socraticorum philosophiam mercede docere instituit. Etiam disputationes de voluptate II. 1. de bono et pulcro III. 8. alieni ab Aristippo animi iudicium habent. Vide Phanium apud Diog. Laërt. II. 65. Quae cum ita sint, Auctor Epist. Socrat. p. 43. qui Aristippum facit Xenophontis hospitio in Scillunte utentem, minus commode finxisse dicendus est.

Ibid. 61. Λίχας τῇ Λακεδαιμονίων] Hunc locum, vix verbis mutatis, a Xenophonte sumsit Plutarch. Cimone p. 484. F. καίτοι Λίχαν γε τὸν Σπαρτιάτην ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου γινώσκωμεν ἐν τοῖς Ἑλλησιν ὀνομαστον γενόμενον, ἢ ὅτι τοὺς ξένους ἐν ταῖς Γυμνοπαιδίαις εἰδείπνιζεν. Eiusdem convivia memorat idem in Politic. Praec. p. 823. D. Hunc autem Lichan non diversum ponimus a Licha, Arcesilai F. de quo plura Thucydid. V. 51. et Xenophon Hellen. III. p. 490. D. Sane bigae, quas ad ludos Olympieos misit, argumentum sunt, opibus abundasse hominem.

C. III, 4. οὔτινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν] Expresit Ibyci, antiquissimi Lyrici, versus, quos Plato affert in Phaedro p. 243. B. καὶ πῶς ἐδυσωπούμην, μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμῶν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. Vide quae notavimus ad Timaei Lex. Plat. p. 66.

Ibid. 5. Τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον] In hoc dicto imitando ipsi veteres certarunt. Teles apud Stob. Tit. V, p. 69. ἢ οὐκ ὄψον ἀδάπανον καὶ ἀτρέ-

Φερον παρασκευάζω σοι τὴν πείναν; Onosander, Strateg. p. 47. ὁ γὰρ ἀπὸ τῶν πόρων λιμὸς καὶ τὸ δίψος, ἱκανὸν ἔφον ποιεῖ, καὶ γλυκὺ κρᾶμα. Dio Chrys. Or. VI. p. 89. Β. λιμῶ μὲν ἐχρήτο καὶ δίψει. καὶ ἐνόμιζε τοῦτο ἱκανώτατον καὶ δριμύτατον τῶν ὄψων. Bis diversis modis idem expressit Cicero de Fin. II. 28. et Tusc. Disp. V. 34. ubi vide Davisium.

Ibid. 9. ἢ τῶν ἐραστῶν] Mendosa lectio. Quis enim σωφρονικῶς opponat ἐραστᾶς? Nec multo melius est θρασέων, quod in MS. suo reperit Leunclavius, habetque Cod. Leidens. cum θρασὺς vix differat a ριψοκινδύνῳ, quod statim sequitur. Forte Xenophon scripsit: ἢ τῶν ὑβριστῶν. Nam σώφρων et ὑβριστῆς centies opponuntur, ut hoc ipso libro p. 14. οὐδὲ ὁ σώφρων, ὑβριστῆς γένοιτο. Huc adde, ἐραστῶν non esse interpretamentum, vocis θρασέων, ut placet viro doctissimo, sed θρασέων vocis ὑβριστῶν. Suidas: Ὑβριστᾶς. τοὺς θρασεῖς. Nec tamen hanc conjecturam tam veram puto, ut de illa cum quoquam contendere velim.

Ibid. 9. κἄν εἰς μαχαίρας] Descripsit Aelianus Ep. 16. σὺ μὲν μοι δοκεῖς κἄν εἰς πῦρ ἄλλεσθαι, κἄν εἰς μαχαίρας κυβιστῆσαι.

Ibid. 12. ὅτι τὰ Φαλάγγια] Haec ad verbum descripsit Clemens Alex. Paedag. III. p. 301. cum quibus Socraticae suavitatis studiosos iuvabit comparasse locum alterum, qui parem leporem habet, Cyropaed. V. p. 117. ὡς τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἀπτομένους καλεῖ, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἀποθευ θεωμένους ὑφάπτουσι. Eum laudat Plutarch. apud Stob. Tit. LXIV. p. 410. atque imitatur Sympos. V. 7. p. 681.

C. IV, 2. μηχανώμενον] Dudum conjectura ductus videram, μηχανώμενον expungendum esse tanquam variantem verborum μηχανή χρώμενον. Postea, quod suspicatus eram, a Codice MS. quem Is. Vossius contulit, confirmatum deprehendi.

Ibid. 6. ἡβμδν βλεφαρίδας] Nullus hic locus esse potest voci ἡβμδς. Nam quid simile colo habent palpebrae? aut quem usum colunt adversus ventos praestet? Ut ventus, aut pulvis vento jactatus tenuetur? Sic video cepisse Ioach. Camerarium Comm. utr. L. p. 103. At ne tenuissima quidem sine periculo transmittuntur. Hanc ob causam nihil melius occurrit Petri Victorii invento, qui V. L. XXIV. 15. pro ἡβμδν, vel, ut passim mendose scribitur, etiam in Cod. Leidensi, ἰσθμδν, reponit θρυγδν, eamque correctionem cum aliunde firmat, tum e Cicerone, Xenophontea vertente, de N. D. II. 57. *Munitaque sunt palpebrae tanquam vallo pilorum.* Nimirum ut horti hac etiam de causa maceria (θρυγκῆ) sepiuntur, ne ventus teneris plantis noceat, sic natura oculos palpebris adversus ventos, et alia, quae laedere possent, munivit. Ciceronem suum sequitur Lactantius de Opif. Dei cap. 10. *Nam et ipsae palpebrae, quibus mobilitas inest, et palpitatio vocabulum tribuit, pilis in ordine stantibus vallatae, septum oculis decentissimum praebent.* Sed alii quoque scriptores, quoties palpebras describunt, toties a vallo similitudinem petunt. Varro apud Non. Marcell. p. 218.

Quos (oculos) cailiblepharo naturali palpebrae
Tinctae vallatos mobili septo tenent.

Plinius N. H. XI. 37. *Alia de causa palpebras natura dederat, ceu vallum quoddam visus, et prominens munimentum contra occurrentia animalia aut alia fortuito incidentia.* Seren. Samm. v. 667.

Namque oculos infesta pilorum tela lacessunt,

Quodque illis dederat vallum natura tuendis.

Sed quid opus est aliorum testimonis, cum ipse Xenophon hac similitudine utatur de Venat. p. 982.

Α. ἔχει τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα, καὶ οὐκ ἔχοντά προβολὴν ταῖς ἀδυσταῖς. Eandem loquendi formam ad supercilia transtulit Apulej. de dogm. Platon. p. 260.

Superciliorum sepes praemuniunt oculos, ne desuper proruat, quod teneras visiones mollesque perturbet.

Ibid. 6. ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωροῦντα] Hunc locum e Xenophonte sumpsit Varro Prometheo apud Non. Marcell. p. 217. *Retrimenta cibi qua exierant per posticum vallem feci.* Sic edd. veteres et MS. Vossian. Male Merceriana prior, *vallem fecerunt*: deterius posterior, *e valle feci.* quae tamen scripturae menda induxerunt Salmasium Exerc. Plin. p. 907. ut legeret *evallefecerunt*, et Gesnerum Thes. L. L. v. *Evallefacio*, ut divisim scriberet, *e valle feci*, obscura, vel dicam, nulla sententia. Paulo emendationem locum dedit Ios. Scaliger ad Varron. Fragm. p. 168. *Retrimenta cibi qua exirent per posticum vallem feci.* Iam fonte, unde Varro hausit sua, reposito, facile est emendare: *Retrimenta cibi qua exirent per posticum, canalem feci.* Prometheus loquitur. Ambros. Hexaëm. VI. 9. *Decore creator noster ductus reliquiarum* (i. e. ὀχετοῦς, canales) *a vultu hominum avertit, ne, dum alvum purgamus, inquit-*

maeremus adspectum. Vide Davis. ad Cic. de N. D. II. 56. Xenophontea eleganter ad αἷα traduxit Plutarch. de cap. ex inim. util. p. 91. Ε. τῶν παθῶν τούτων παιούμενος ἀποκαθάρσεις εἰς τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἀποστρέφων, ὥσπερ ὀχρετοὺς, ποβήωτάτω τῶν ἐταίρων καὶ οἰκείων.

Ibid. 8. ἐράτα γούν, καὶ ἀποκρινούμαι] Haec verba, undecunque inculcata, e contextu tollenda sunt. Nec illa reperit in Codice suo Bessarion, certe in versione omisit. Sic etiam iudicabat vir doctissimus, idemque mihi amicissimus, cuius certus et verus in his literis sensus est, Claudius Salgasius.

Ibid. 19. ἐν ἐρημίᾳ εἶεν] Hic pro forma Attica εἶεν restituenda est communis εἴησαν, auctoritate Grammatici veteris in Bibl. Sangerm. Εἴησαν ἀντὶ τοῦ εἶεν. Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων α. Vulgaris forma etiam est in Sympos. p. 153. Sic ἤμην pro Attico ἦν, Cyrop. VI. p. 149. E.

C. VI. 5. ὅτι ὁ μὲν ἤδιστα ἐσθίων] Haec usque ad vocem ποτοῦ, vix verbo mutato, descripsit Teles apud. Stob. Τικ. V. p. 69. ubi item, quae sequuntur, ἢ διψᾷ χιόνα; ἀλλ' οὐ ταῦτα διὰ τρυφὴν ζητοῦσιν ἄνθρωποι, expressa sunt ex II, 1, 30. τοῦ θέρου χιόνα περιθέουσα ζητεῖς.

Ibid. 10. μηδενὸς δέεσθαι θεῖον] Vix ullum nobilius est Socratis dictum, celebratum maxime a Diogene, aliisque Cynicis. Id ex hoc loco hauserunt Pseudo-Crates Epist. II. Philo Iud. T. II. p. 666. Plutarch. Caton. maj. p. 354. F. Diogen. Laërt. II. 27. et alii plures, quos commemorare longum est. Censorin. de D. N. c. 1. breviter sic vertit: *Nihil egere, est*

Deorum: quam minime autem, proximum a Diis. Pluribus verbis Apulej. Apolog. p. 25. *Equidem didici, ea re praecedere maxime Deos hominibus, quod nulla re ad usum sui indigeant. Igitur ex nobis, cui quam minimis opus sit, eum esse Deo similiorem.* ubi vide Pricaeum. Hinc etiam fluxit, quod legitur in Socratic. Epist. p. 14. ὄρω τῷ μηδεὸς δεῖσθαι αὐτὸν ὑπερβάλλοντα ἡμᾶς — καίτοι σοφώτερόν τε εἶναι εἰκὸς, ἔστις ἑαυτὸν ἀπεικάζει τῷ σοφωτάτῳ, καὶ μακρυωτάτῳ ὑπάρχειν, ὃς ἂν ὅτι μάλιστα ἐξωμοιωθῆ τῷ μακαρίῳ. ubi si pro μακρυωτάτῳ scripseris μακαριώτατον, locum ex obscuro clarum et perspicuum reddes. Plura de hoc dicto Menag. ad Diog. Laërt. VI. 105. et Spanhem. ad Iulian. Caesar. p. 113.

Ibid. 13. ὡσπερ πόρνος] Videor mihi in his verbis interpolatoris manum deprehendisse.

C. VII, 5. ἀπατεῶνα δ' ἐκάλει] Hic quoque interpolatores grassatos esse, libri scripti ostendunt. Exc. Voss. ἀπατεῶνα δ' ἐκάλει μικρὸν μὲν, τὸν εἴ τις ἀργύριον. MS. Leidensis vulgatam quidem exhibet, sed τὸν post ἐκάλει omittit, quod etiam abest ab edit. Basil. Vix dubito, quin Xenophon scripserit: ἀπατεῶνα δ' ἐκάλει οὐ μικρὸν μὲν, εἴ τις ἀργύριον etc. οὐ μικρὸς est μέγας, et opponitur πᾶσι μεγίστῳ.

Lib. II.

C. I, 17. ἄλλογε ἢ ἀφροσύνη πρόσεστι] Xenophonis consuetudo postulat: οὐ πολλή γε ἀφροσύνη πρόσεστι; II, 1, 8. τοῦτο πῶς οὐ πολλή ἀφροσύνη ἐστι; ibid. II, 3, 18. οὐκ ἂν πολλή ἀμαθία εἴη; Plato Theaet.

p. 138. F. πῶς οὐ πολλὴ ἀλογία; Sic etiam legebat Gisbertus Koenius, cujus immatura morte Graecae literae fecerunt damni plurimum.

Ibid. 20. Ἐπίχαρμος] Non Epicharmo, sed Platoni, Comico, ut opinor, hunc versum tribuit Scholiast. Hermogenis p. 377. cujus locum, quod liber in perpaucorum manibus est, hic totum ponam: Πλάτων τε γὰρ Φησί· Τῶν γὰρ πόνων παλοῦσιν ἡμῖν οἱ θεοὶ τὰ ἀγαθὰ· καὶ Σοφοκλῆς· Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ· καὶ ὁ ἐν Μιλήτῳ θεός· οὐδὲν ἄνευ καμάτων πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον. καὶ πάλιν· Πάντα πόνος τεύχει δὲ βροτοῖς, μελέτη τε βροτεῖν. Senarium sub Sophoclis nomine laudatum, ex Euripidis Licymnio affert Stob. Tit. XXIX. p. 198. Sed mirum est, priorem hexametrum, qui inter Milesii Phocylidis sententias v. 151. reperitur, Milesii Apollinis dici; si modo locus expers est corruptelae. Posterio-rem Archilocho tribuit, et sic scriptum exhibet Joannes Siceliota Comment. MS. in Hermogenem: Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς, μελέτη τ' ἀρίστη. Legendum: Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς, μελέτη τε βροτεῖν. Dicerem, hanc sententiam, non Epicharmi, ut Lambinus putat, expressisse Horatium I. Serm. 9. 60. Nil sine magno Vita labore dedit mortalibus, nisi tam vulgaris esset, ut cuius non stultissimo in mentem venire posset. Epicharmi autem versum, quem Xenophon attulit, sine poëtae nomine laudat Eustratus in Aristotel. Nicom. III. p. 43. addens alium simillimum: Ἐκ τῶν πόνων τοὶ τὰγαθ' αὔξεται βροτοῖς. quem ipsum, poëtae nomine suppresso, laudat Lucian. Rhet. praec. p. 8. τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν φημν,

λίγοντα ἐκ τῶν πόνων φέσθαι τὰ ἀγαθὰ. Sed ex Euripidis Erechtheo ductus est, teste Stobaeo Tit. XXIX. p. 199. Epicharmeum dictum ita vertit Priscianus Praëx. Rhet. p. 1333. *Laboribus vendunt Dii nobis omnia bona.* Nescio, an illud in animo habuerit Dionys. Halic. T. II. p. 317. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστι πόνων ὄνιον. Mox Xenophon idem suis verbis sic effert: τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ διδάσκει ἀνθρώποις, quod forte expressit Philo Jud. T. I. p. 168. παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀρετῆς πάσης ὁ θεὸς ἀνέδειξε ἀνθρώποις πόνον, οὐ χωρὶς τῶν καλῶν παρὰ τῶ βνητῶ γένει συνιστάμενον οὐδὲν εὐρήσεις. Sed valeat hic etiam, quod modo de Horatio diximus.

Ibid. 22. ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα] Zeno, modestam virginem describens, apud Clem. Alexand. Paedag. III. p. 296. ἔστω δ' ἄφρων μὴ καθειμένη, μηδὲ ὄμμα ἀναπεπταμένον, μηδὲ ἀνακεκλασμένον. cujus loci elegantiam non cepit Potterus. Quae sequuntur, ἐσθῆτα δὲ, ἔξ ἧς etc. furtim descripsit sutor centonum satis lepidus, Aristaeetus I, 25. ut indicio Dorvillii Vann. Crit. p. 302. cognovimus: τὸ δὲ ταραντινίδιον, ἔξ οὐ διαφανῶς ἢ ἄρα διέλαμπευ. θαμὰ δὲ καὶ τὴν πτέρναν αὐτὴ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστροφόμενη δισκοπεῖτο. πολλάκις δ' ἄμα τε ἑαυτὴν ἐθεώρει, καὶ εἴτις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται. ubi e contextu expellendum est δ' ἄμα, quod librarius temere repetiit ex praecedenti θαμὰ.

Ibid. 30. οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς] Huc pertinet locus Varronis Hercule Socratico, apud Non. Marcell. p. 539. 542. *In omnibus rebus bonis cotidianis: cubo in Sardinianis tapetibus: chlamydas et*
 put-

purpurea amacula. Quae et mutila sunt et mendosa. Quod excidit, conjectura, qui poterit et volet, assequatur: mendae hoc modo corrigendae: *In omnibus rebus bonis, quotidiano cubo in Sardonis tapetibus: chlamydas et purpurea amacula.* Scaliger ad Varron. Fragm. p. 112. scribit *quotidianus cubo.* Male. Nam Voluptatem, non Herculem, loqui, clarum est. De adverbio *quotidiano*, vide quae notavimus ad Rutil. Lup. I. p. 11. *Sardiana tapetia*, quae Sardibus purpura tingebantur. Nam a Σάρδεις est Σαρδιανός et Σαρδιανικός. Vid. Steph. Byz. ex eoque corrige Etym. M. p. 708. 29. Apud Polluc. VII. 77. editur: καὶ Σαρδωνικός δὲ χιτὼν τις ἐκαλεῖτο, sed e Codicum scriptura Σαρδανικός faciendum Σαρδιανικός. *Tincturam Sardianicam* ex Aristoph. Acham. 112. et aliunde illustrarunt Interpretes ad Hesych. v. Βάμμα Σαρδιανικόν. Nostram in Varrone emendationem egregie confirmat Heraclides Cumaeus apud Athen. XII. p. 514. C. διήκει διὰ τῆς τούτων ἀλλῆς πεζῆς ὑποτιθεμένων φιλοταπίδων Σαρδιανῶν.

Ibid. 31. διὰ νεότητος τρεφόμενοι] Non dubito, quin Xenophon scripserit *Φερόμενοι* idque verbum *περώντες* confirmat. *Λιπαροὶ* et *ἀρχυμοὶ* qui dicantur, exponit Pollux, hunc locum laudans, II. 34.

C. II, 3. εἰλικρινῆς ἀδικία] Attice et exquisite pro *mera injustitia*. Sic etiam *καθαρός* et *λαμπρός* dicuntur. Aristophan. Avib. 1548. *Τίμων καθαρός*, quod Hemsterhusius bene vertit Plautina locutione: *Timon purus putus*. Grammaticus MS. Bibl. Sang. *καθαρός δούλος, οἰκνὲ ἀπικριβαμένος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκω.* Aëciphron III. 21. *Παρμένων, ζήμια καθαρά*, ubi vide

Berglerum. Idem III. 38. ἦν δὲ οὗτος μάλα λαμπρὰ ζήμια. Sic ibi scribendum.

Ibid. 8. ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ] id est, ea conditione, ut vitam salvam habeat. Nota vis praepositionis ἐπὶ cum dativo. Aristoph. Avib. 153. Ὀπούντιος οὐκ ἂν γενόμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου. Dio Chrys. Or. XXXIII. p. 407. D. γυναικὶ μὲν δὴ τῆσδε ξυνοικεῖν οὐδεὶς ἂν ἐβελήσειεν, οὐδὲ ἐπὶ πεντακοσίοις ταλάντοις. Vide Wesseling. ad Diodor. Sicul. II. p. 138. Est autem figura proverbii, qualis Cyrop. III. p. 69. B. κἄν τῆς ψυχῆς κραιμὴν, ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην.

Ibid. 14. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ.] Zonaras Lex. MS. Παραιτοῦμαι σε, καὶ παρητήσατο αὐτὸν, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' οἶον ὅτι, παραιτοῦμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ, παραιτοῦμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμνας σοι εἶναι. Eadem leguntur in Lexico MS. Regio, ubi bene additur: λέγουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παρίεμαι. de quo verbo quaedam notavimus ad Timaei Lex. Plat. p. 149.

C. IV, 1, ὡς πάντων κτημάτων κράτιστον] Hunc locum expressit Cicero de Amicit. 15. *Quid stultius, quam — cetera parare, quae parantur pecunia, equos, famulos, vestem egregiam, vasa pretiosa: amicos non parare, optimam et pulcherrimam vitae, ut ita dicam, suppellectilem?* item Dio Chrys. tum alibi, tum Or. VI. p. 97. D. τοῦ δὲ καλλίστου καὶ λυσιτελεστάτου κτήματος, ἀπάντων ἐστὶν ἀπορώτατος εὐνοίας καὶ Φιλίας.

Ibid. 4. τὸ πλῆθος εἰδότες] Haec quoque imitatus est Cicero de Amicit. 17. *Saepe querebatur, quod*

omnibus in rebus homines diligentiores essent; ut capras et oves quot quisque haberet dicere posset: amicos quot haberet, non posset dicere: et in illis quidem parandis adhibere curam, in amicis eligendis negligentibus esse.

Ibid. 7. ἀ δὲ αἴτε χεῖρες] Haec imitando sua fecit Dio Chrys. Or. III. p. 53. D. εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ, καὶ γλῶτται καὶ χεῖρες ἀνθρώπων τοῦ παντὸς ἄξια, etc. ubi ante καὶ γλῶτται librariorum negligentia elapsum est καὶ ὄτα. Res clara cum e Xenophonte, tum multo magis ex iis, quae consequuntur apud Dionem: καὶ διὰ μὲν ὄτων οὐκ ἂν τις ἀκούσαι. — καὶ τῆ μὲν γλῶττι etc.

[C. V, 5. πωλῆ καὶ ἀποδοῦναι τοῦ εὐρόντος] Viri docti εὐρόντος capiunt pro εὐρεθέντος, durissima enallage, ut bene judicat Dorvillius ad Charit. p. 113. Tamen multo durior est ratio Abreschiana Diluc. Thucyd. Auct. p. 326. Omnino corrigendum τοῦ τυχόντος, quod etiam Fr. Porto in mentem venisse video. Dio Chrys. Or. XXXII. p. 385. A. ἀλλ' ἐστὶν ὁ ἀγὼν ἀνδραπόδων ὑπὲρ τοῦ τυχόντος ἀργυρίου. Pollux V. 162. οὐδὲ τοῦ τυχόντος ἄξιος, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος. Suidas: Ἄξιος τριχός, ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος. Sed ut tandem tricandi finis sit, sciant, qui vitiatam lectionem defendunt, τοῦ τυχόντος clare et perspicue legi in Codice, quem contulit Is. Vossius. Nec aliam scripturam in MS. suo reperit Bessarion, quamvis male vertat: vendit eum cuicumque ὀβύγιο. Πωλεῖν et ἀποδίδοσθαι etiam conjunguntur in Sympos. p. 164. ὃ ἐν ἀγορῇ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος.

C. VI, 5. εὐορκος δὲ καὶ εὐξύνβολος] Minus bene, meo sensu, junguntur εὐορκος et εὐξύνβολος. Verissima emendatio est: εὐοργος δὲ καὶ εὐξ. Εὐοργος et εὐοργητος dicitur, in quo est summa morum lenitas, qui in meliorem partem accipit omnia. Hesychius: Εὐοργος. τοῖς μὴ ὀργιζομένοις ἔφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὐ φέρουσιν. Hinc εὐοργησία pro lenitate morum apud Euripid. Hippol. 1039. Ὅς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσῃν. ubi hanc notionem docte et copiose declaravit Cl. Valckenarius. Εὐοργος opponitur δυσπρόσοδος καὶ τῇ ὀργῇ χαλεπῇ (difficillimis moribus) χρώμενος ἐς πάντα. qualem Pausaniam describit Thucydid. I. 130. ubi vide Dukerum.

Ibid. 21. δυσμενὴς μὲν ἔρωσ, μισητὸς δὲ ὁ φθόνος] Elegantius Exc. Voss. et MS. Leid. δυσμενὴς μὲν ἔρωσ, μισητὸν δὲ ὁ φθόνος. quod item H. Stephanus e libris suis revocavit. Herodot. III. p. 213. σοφὸν δὲ ἡ προμηθίᾳ. ubi vide Wesselingium. Pro μισητὸν sensus postulat μισητικὸν, ut pulchre vidit Salgastius meus. Nisi forte hoc verbale inter illa referre malis, quae et agendi et patiendi vim habent. Sic ὑβριστὸς pro ὑβριστικὸς Cyrop. V. p. 147. C. et ἄμεμπτος pro μὴ μεμφόμενος ibid. VIII. p. 224. C. ut μεμπτὸς pro μεμφομένη apud Sophocl. Trachin. 450. et apud alios alia, de quibus Hemsterhusius ad Lucian. Halcyon. p. 179. Sed quoniam notatum est a Grammaticis, agendi significationem frequentem esse in verbalibus cum α priv. compositis, rarissimam in aliis, non dubitem μισητικὸν vulgato μισητὸν praeferre.

Ibid. 27. τῶν ὀραίων ἀφροδίσις ἠδόμενοι] Magna scripturae varietas in hoc loco. Ed. Aldina ἐλόμενοι,
MS.

MS. Leid. et Ed. Basil. ἡλωμένοι, quod participium Graecis inauditum puto. Exc. Voss. ἐλκόμενοι, quod etiam Bessarion in libro suo reperisse videtur, vertens, *quamvis voluptate ducantur*. Xenophontis simplicitati maxime convenit, quod dedit H. Stephanus, ἡδόμενοι. Sic in Hieron. p. 196. καὶ ἀφροδισίοις πάντα ὁμοίως ἡδεσθαι ἔοικε τὰ ζῶα.

Ibid. 39. ἀλλὰ συντοματάτῃ] Vertit Cicero de Offic. II, 12. simul tamen respiciens ad alterum locum I, 7. ὡς οὐκ εἴη καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν, etc. *Praeclare Socrates, hanc viam ad gloriam proximam, et quasi compendiarium dicebat esse, si quis id ageret, ut qualis haberi vellet talis esset*. Vid. P. Victorium Var. Lect. V. 11. quem hic locus fugiebat.

C. VIII. 1. πόθεν Φαίνη] Attica loquendi formula. Plato Protagor. init. Πόθεν ὦ Σώκρατες, Φαίνη; quod Cicero apud Priscian. VI. p. 706. vertit: *Quid tu, unde tandem appares, o Socrate?* Platonis imitatione Theophrastum suum sic incipit Aeneas Gazaeus: Ποῦ δὴ καὶ πόθεν, Ἀξίθεε; Forte et Horatius Sermonem quartum Lib. II. *Unde, et quo Catius?*

C. IX, 3. καὶ ἔφη, ῥᾶστον εἶναι] Simili fere forma dicitur Anabas. III. p. 292. C. τὰ δὲ τῶν φίλων μόνος ἔπετο εἰδέναι ὅτι ῥᾶστον ἀφύλακτα λαμβάνειν. Sed MS. ab Is. Vossio collatus sic habet: καὶ εὐφύστερος ἂν ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. Qua lectione nihil elegantius et verius, modo ἂν, quod alienum est, deleatur. Cyrop. I. p. 34. Β. γενόμενοι οὖν τινες οὕτως εὐφύεις καὶ πρὸς τὸ εὖ ἐξυπατάξην καὶ πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσας δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφύεις ὄντες. Qui locus codicis scripturam egregie confirmat.

C. X, 3. καὶ μὴ μόνον τὸ] Legendum: καὶ μὴ μόνον τοῦτο. abjectis verbis, κελευόμενον ἰκανὸν ὄντα ποιεῖν, quorum ingrata est repetitio. Sic etiam Bessation in libro suo reperisse videtur.

Lib. III.

C. I, 1. ἀκούσας — ἤκειν] Lexicon MS. Bibl. Sangerm. Ἀκούσας ἤκειν, οὐχ ἤκουτα, Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη, καὶ Μένανδρος, καὶ ἄλλοι. Altera tamen cum participio constructio exquisitior est et Attica magis.

C. V, 6. ἡ πολέμουσιν δέισασιν] Bene Brodaeus et Ernestus V. Cl. corrigunt πολέμουσιν, quod Exc. Vossiana confirmant. Polyb. VI. 42. loco simillimo: ὅταν μὲν ἡ διὰ πολέμιον φόβον, ἡ διὰ περίστασιν χειμῶνα, ὁρμὴ παραστῆ τοῖς ἐμβάταις, συμφρονεῖν καὶ προσέχειν τὸν νοῦν τῷ κυβερνήτῃ, γίνεται τὸ δέον etc. Xenophontem more suo imitatur Dio Chrys. Or. XXXI. p. 360. B.

Ibid. 17. πολλὴ μὲν ἀπειρία] Ex antecedentibus verbis, ἐπηρέαζουσιν ἀλλήλοις, venit mihi in mentem legere: πολλὴ μὲν ἐπήρεια καὶ κακία. Eadem voces permutantur in Artemidoro IV. 72. p. 243. Διοκλῆς ὁ Γραμματικὸς Φοβούμενος ἐξ ἀπειρίας ἀργύριον ἀπολέσαι. ubi vir doctus Animadv. p. 711. reponere tentabat ἐξ ἐμπορίας, per mercaturam; sed legendum: ἐξ ἐπηρείας, per calumniam et vexationem. Alio modo idem verbum corruptum est in Libanio Ep. 802. χρημάτων δὲ πολλῶν αὐτῷ οἰχομένον ἐν τοῖς κακοῖς ἐκείνοις, ὃ αὐτῷ παρὰ τῆς Προφητίου γέγονεν ἐπισεικία. ubi

Wolfius reponit αἰκίας, Dorvillius Φιλονεικίας. Neuter bene. Libanius scripsit ἐπηρείας.

C. VI, 12. αὐτόθεν] Grammaticus MS. Bibl. Sangerm. Αὐτόθι. Ξενοφῶν ἐν μὲν Ἀπομνημονευμάτων γ', Ἡρόδοτος ἐν ἱστορίῳ γ', ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Scribe: ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Herodoti locus est p. 225. τῶν γενομένων αὐτόθεν πραγμάτων. ubi Cod. Arch. αὐτόθι, ut Grammaticus MS. Sed αὐτόθεν utrique loco accommodatius iudicamus.

C. VII, 4. κατὰ μόνας] Grammaticus MS. Bibl. Sang. Καταμόνας, ἀντὶ τοῦ ἰδίου. Θουκυδίδης α'. Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων γ'.

C. IX, 6. τὴν ἀνεπιστημοσύνην] Grammaticus MS. Bibl. Sangerm. Ἀδημοσύνη. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. Ἀδημοσύνη, vox Ionica, qua Lexica carent, est apud Democritum Stobaei Tit. VI. p. 84. pro ἀγορεύε, animi moerore. Aliam formam ἀδημονία conseruauerunt Hesych. et Suid. in v. Vide Foesium Oecon. Hipp. v. Ἀδήμονες. Suspicebam aliquando, hoc vocabulum, cuius nullum vestigium in Memorabilibus reperitur, a Grammatico lectum esse IV, 2. ubi nunc vulgatur: ἂν τις, ἐν ἀθυμίᾳ ὄντος φίλου, δείσας, etc. Verum Grammaticus, ut opinor, non scripsit ἀδημοσύνη, sed ἀδαημοσύνη, eamque vocem ex hoc ipso loco petiit, ubi nunc textum occupat ἀνεπιστημοσύνη, quae est interpretatio vocabuli rarioris. Ἀδαημονία est Homeri Od. Ω. 243. δαημοσύνη Orphei Argon. 726. Apollon. Rhod. II. 175. IV. 1273. cui eandem vocem II. 1264. bene reddidit Arnaldus Lect. Gr. p. 240. Quod si quis vocem poetis usitatam in Xenophonte non ferendam putet, scito, hunc scri-

ptorem, in summa simplicitate, plura vocabula poetica, quam quemquam Atticorum, qui prosa oratione scripserunt, frequentasse: quod verissimum est iudicium magni Hemsterhusii ad Thom. M. p. 26. Et quid caussae est, quare Xenophonte minus dignum putetur ἀδαημοσύνη, quam δαημονέστατος Cyrop. 1. p. 6. C. aut ἀδαῆς p. 37. A. In Anabas. I. p. 266. D. vulgo editur: ἔνθα Κύρος εὐμαθέστατος — ἔδουε εἶναι. ubi MSSi, quos viri docti adhibuerunt, pro εὐμαθέστατος bene legunt αἰδημονέστατος. Nec aliter MS. cujus excerpta penes me sunt. Sed qui primus εὐμαθέστατος in textum intulit, non αἰδημονέστατος, sed δαημονέστατος in suo codice invenit, cujus explicatio est εὐμαθέστατος. Haec satis probabiliter disputata videntur pro voce ἀδαημοσύνη. Verum tamen una, ne quid dissimulem, superest ratio vulgatae scripturae defendendae. Potuit Grammaticus ἀδημοσύνην vel ἀδαημοσύνην ducere e deperdito Memorabilium loco. Periisse autem haud pauca, non solum apparet e Codd. MSSi, quorum alius alio plenior est, sed etiam e Grammaticis antiquis, qui nonnulla e Memorabilibus laudant, quae in libris nostris frustra quaeruntur. Moeris Atticista, ut hoc utar, p. 151. inde affert ἐβελέχθρως, p. 164. ἐπιτηδείους pro cognatis, quorum neutrum Pierioni sagacitas invenit. Quid? Cicero quoque integriore exemplo usus videtur, de N. D. I. 12. *Atque etiam Xenophon paucioribus verbis eadem fere peccat: facit enim in iis, quae a Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam Dei quaeri non oportere: eumdemque et Solem et animum Deum dicere; et modo unum, tum autem plures Deos,*

Deos. Locus de forma Dei non quaerenda extat IV, 3. Sed ubi Socrates in his libris Solem, ubi animum Deum dixit, ubi denique unum aut plures esse Deos?

C. XI, 1. Θεοδότη] Hunc locum laudat Athenaeus V. p. 220. F. cujus verba per festinationem pro Xenophontis accepit N. Heinsius ad Ovid. Trist. II. 418. Theodote postea cum Alcibiade consuevit, eumque mortuum, muliebri sua veste contactum, cremavit. Vide Athenaeum XIII. p. 574. F. Eam inter nobilissimas Graeciae meretrices commemorat Libanius T. I. p. 582.

Ibid. 6. τὰ πρὸς τὸν βίον] Huc respexit Grammaticus MS. Bibl. Sang. Βίος, ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.

Ibid. 8. ὅτι μὲν γὰρ τῆς νυκτὸς νέμονται] Cum hoc loco comparandus alius, et re et verbis conveniens, Cyrop. I. p. 36. A. Utroque loco ὁσμὴ legitur, non ὀσμὴ, qua tamen forma Xenophon usus est, teste Phrynicho de Diction. Attic. p. 30.

Ibid. 14. διαφεύγουσα, ἕως ἂν ὡς μάλιστα δεηῶσι] Hoc praeceptum tenebat meretrix apud Terentium Heaut. II, 3, 125.

quendam misere offendi militem,

Ejus noctem orantem: haec arte tractabat virum,

Ut illius animum cupidum inopia incenderet.

Alciphron. II. 1, p. 202. τὰς ὄπασσῶν ἄλλως ταχῶς μαραιομένας μεσολαβούσας χάριτας, ἵνα μᾶλλον ἐξάπτανται τοῖς διαστήμασι. Sic ille locus legendus. Ordo verborum est: μεσολαβούσας τὰς χάριτας μαραιομένας ταχῶς ὄπασσῶν ἄλλως.

Ibid.

Ibid. 17. Φιλωτέρα σου ἔνδον ἤ] Venuste, ut nihil supra. Est enim propria meretricum, amatores excludentium formula, ἔνδον ἕτερος. Lucian. Dial. Me-retr. XII. p. 310. μητ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰπούσα. VIII. p. 300. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλει-σα. Καλλιάρχης γὰρ ἔνδον ἦν.

C. XII, 2. εἰάν οὕτω τύχωσι, τὴν χαλεπωτάτην δου-λείαν] Haec verba desunt in Codice Bessarionis, et Ed. Basil. Teneam τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν, sed facile abesse patiar εἰάν οὕτω τύχωσι, quae e praecedentibus temere repetita videntur.

Lib. IV.

C. II, 2. διὰ ξυνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν] Allusit ad notissimum senarium sive Euripidis, sive Sophoclis:

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίχ.

Ibid. 5. ἐν ὑμῶν ἀποκινδυνεύων] Eleganter et appo-site ad hunc locum Plinius H. N. XXIX. 1. *Dis-cunt periculis nostris, et experimenta per mortes agunt: Medicoque tantum hominem occidisse impunitas summa est.* Ἀποκινδυνεύειν τοῦτο, vel ἐν τοῦτῳ est *periculum facere.* Lysias p. 96. ἀλλ' ἀποκινδυνεύου τοῦτο.

Ibid. 8, sqq. γράμματα] Phrynichus παρασκ. Σοφ. MS. Γραφεὺς καὶ ὁ ζωγράφος, καὶ Γράμμα, τὸ ζωγρά-φημα, καὶ ἐπιστολῶν Γράμματα, καὶ τὰ ψηφίσματα, ὡς Δημοσθένης, καὶ τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων ἀν-δρῶν, ὡς Ξενοφῶν. Vide de Venat. p. 998. A. et Valkenar. Anim. ad Ammon. p. 55.

C. III, 8. καὶ τοῦτο φιλοφροσύνῃ] Post haec verba Codex Excerptorum e Xenophontis Memorabilibus, quem apud virum amplissimum, Ger. Meermannium evolvimus, egregium supplementum praebet: τὸ δὲ καὶ ἄερα ἡμῖν ἀφθόνως οὕτω πανταχοῦ διαχυῖσθαι, οὐ μόνον πρόμαχον καὶ σύντροφον ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πελάγη περᾶν δι' αὐτοῦ, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἄλλος ἀλλαχῶθι καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ στελλόμενος πορίζεσθαι, πῶς οὐχ ὑπὲρ λόγον ἀνέκφραστον; Scilicet hic quoque accidit, quod infinitis aliis locis, ut, librarii oculis ab altero τὸ δὲ ad alterum aberrantibus, quae in medio erant, omittentur. Notandum autem, σύντροφον hic dici pro simplici τροφῶν, ut paullo ante, συντρέφειν δὲ καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς, pro simplici τρέφειν. Aelianus, qui plura ex hoc Xenophontis loco expressit, apud Suid. v. Ἀρίσταρχος Τεγ. καὶ ἄερος σπᾶν, καὶ ἔχειν τροφὴν ζωῆς τὸ ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα. *Auras vitales* dicunt Poëtae Latini, ut Virgil. Aen. I. 387. Mox Valkenarius noster emendat: καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἄλλον ἄλλοσέ πη στελλόμενον ἐν ἀλλοδαπῇ πορίζεσθαι. Denique ultima vox ἀνέκφραστον non est Xenophontis, sed Grammatici, explicantis formulam ὑπὲρ λόγον.

Ibid. 9. ὅτι οὐκ ἂν ὑπενέγκοιμεν] Eadem aliis verbis dicit Cyrop. VI. p. 161. C. quem locum comparent Atticae venustatis studiosi. Hinc multa duxit Dio Chrys. Or. III. p. 49. 50.

Ibid. 13. ἀτριβήτε, καὶ ὑγιᾶ, καὶ ἀγήρατον] Similis locus in divina illa Cyri morientis oratione, VIII. p. 237. C. οἱ καὶ τὴν τῶν ὄλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον καὶ ἀναμάρτητον. unde corrigendus

Pollux II. 14. Ξενοφῶν δὲ, τὴν ἀγῆρατον δόξαν. Scribe τάξιν.

C. IV, 5. δικαίους ποιήσασθαι] Δίκαιος dicitur vel de re, vel de persona, in qua nec abundat aliquid, nec deficit, quae muneri suo par est, numeris suis absoluta. Herodot. II. 149. αἱ δ' ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαί εἰσι στάδιον ἐξάπλευρον. quo respicit Grammat. MS. Bibl. Sang. Δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον. Ἡρόδοτος β'. Aeschines adv. Cresiph. p. 441. τίς οὖν ἀποδέδεικται λόγος δικαίῳ συνηγόρῳ. ubi vocis vim praeclare illustravit Io. Taylorus. Latini eodem sensu *justum* dicunt, ut Fabricius Bibl. Gr. Vol. II. p. 71. male reprehendat interpretem Luciani de Hist. conscr. p. 52. Δίκαιος συγγραφεύς, *justus scriptor*, vertentem. Huic notioni affinis est altera, qua δίκαιον dicitur, quod omnibus partibus aequabilitatem servat, frequens illa in Hippocrate, et copiose explicata a Foësius in Oecon. sed minime intellecta ab interpretibus in Xenophonte nostro Cyrop. II. p. 50. Β. οὔτε γὰρ ἄρμα δήπου ταχύ γένοιτ' ἂν βραδέων ἵππων ἐνόντων, οὔτε δίκαιον, ἀδίκων συνεζευγμένων. ubi δίκαιον ἄρμα est *curtus aequabilitatem in eundo servans, ἀδικοὶ ἵπποι, equi inaequales vel robore, vel velocitate*. Sic a Polluce I. 196. δίκαιος τὴν γνάθον dicitur equus, *qui maxillam aequabiliter mollem habet*: contra a Xenophonte de re equestr. p. 936. et a Polluce l. c. 197. ἀδικος τὴν γνάθον' *cui pars maxillae mollis est, pars dura*. Δίκαιον autem ἄρμα quam temere vexarit Leunclavius, apparet et Lexico MS. Bibl. Sangerm. Ἄδικομάχους ἵππους Ξενοφῶν τοὺς δυσπειθεῖς λέγει, καὶ Δίκαιον ἄρμα, τὸ εὐπειθές. ubi corrigendum videtur: Ἄδικογνάθους

θους ἵππους, quos Xenophon eodem loco etiam ἑτερο-
 γνόλους appellat. Haec scripseram, cum Cl. Beio
 Hist. Academ. Inscript. T. XXXIV. p. 17. eandem
 Xenophonteī loci interpretandi rationem placuisse vi-
 derem. Sed ut redeam illuc, unde deflexi, saepe
 miratus sum, tamdiu tamque patienter pro Xeno-
 phonteis legi potuisse verba putida et praeter rem
 inculcata, Φασὶ δὲ τινες καὶ ἵππον καὶ βοῦν τῷ βουλο-
 μένῳ δικαίους ποιησασθαι, πάντα μεστὰ εἶναι τῶν διδα-
 ξόντων. quae sciolus formasse videtur ex Platone Apo-
 log. Socrat. p. 359. G. εἰ μὲν σου τὰ νῦν πῶλῳ ἢ
 μόσχῳ ἐγενέσθην, εἶχομεν ἂν αὐτοῖν ἐπιστάτην λαβεῖν,
 καὶ μισθώσασθαι, ὃς ἐμελλεν αὐτὰ καλῶ κἀγαθῶ ποιήσειν
 τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν.

Ibid. 6. ἔτι γὰρ σὺ — ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγει,] Dio
 Chrys. Or. III. p. 40. C. haec memoriter sic lau-
 dat: πάλιν σὺ ταῦτα, Σώκρατες; ubi scribendum: πάλ-
 λιν σὺ ταυτὰ ταῦτα.

C. VIII, 8. εἰ δὲ βιάσομαι πλεῖον χρόνον] Perspi-
 cua imitationis vestigia sunt in Auctore Socrat. Epist.
 p. 33. ubi scribendum, γῆρας ἐπικεῖσθαι, et in Dione
 Chrys. Or. XXVIII. p. 281. C.

— Aο. MDCCLXXII.